

Quod ludicris rebus abstinendum sit christianis

Οτι οὐ δεῖ παίζειν Χριστιανούς

“Οτι μὲν οὐ δεῖ παίζειν Χριστιανούς πάντες γινώσκομεν, ἐκ τῶν θείων Γραφῶν ἀκούοντες καὶ μάλιστα τοῦ Κυρίου λέγοντος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ μετὰ ἀπειλῆς· οὐαὶ ὑμῖν οἱ γελῶντες νῦν, ὅτι ἐκεῖ πενθήσετε καὶ κλαύσετε. Καὶ πάλιν λέγει· μὴ μετεωρίζεσθε· ταῦτα γὰρ πάντα τὰ ἔθνη ποιοῦσιν. Ἡσαΐας δὲ ὁ προφήτης, μᾶλλον δὲ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου λέγει· οὐαὶ οἱ μετὰ τυμπάνων καὶ αὐλῶν καὶ κιθαρῶν τὸν οἶνον πίνοντες. Ὁ δὲ μακάριος Δαυΐδ, ὡς βδελυσσόμενος τὸν μετεωρισμὸν καὶ καυχώμενος ἐν Κυρίῳ, ἔλεγε· Κύριε, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδία μου, οὐδὲ ἐμετεωρίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου. Ἰάκωβος δὲ ὁ τοῦ Κυρίου ἀδελφὸς λέγει· πενθήσατε καὶ κλαύσατε· ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος μετα 240 στραφήτω, καὶ ἡ χαρὰ εἰς κατήφειαν. Ὁ δὲ μακάριος Παῦλος ὁ ἀπόστολος εἰδωλολάτρας καλεῖ τοὺς παίζοντας, λέγων· μὴ γίνεσθε εἰδωλολάτραι, καθὼς γέγραπται. Καὶ πάλιν λέγει· πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω, ἀλλὰ μᾶλλον λόγος ἀγαθός. Εἴτε ἐσθίετε, εἴτε πίνετε, εἴτε τι ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε. Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς λέγει· ἀδελφοί, γίνεσθε μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ. Πορνεία δὲ καὶ ἀκαθαρσία πᾶσα ἢ πλεονεξία μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν· ἢ αἰσχροῦτης ἢ μωρολογία ἢ εὐτραπελία, ἃ οὐκ ἀνήκεν, ἀλλὰ μᾶλλον εὐχαριστία. Καὶ πολλὰ ἕτερα ἐν ταῖς θείαις Γραφαῖς περὶ τούτου εἴρηται· καὶ οὐκ ἔστιν ὁ συνιών, ἀλλ’ εἰς ἡμᾶς ἐπληρώθη ὁ λόγος τοῦ Δεσπότη, ὅτι πλανᾶσθε, μὴ εἰδότες τὰς Γραφάς. Πεπλήρωται δὲ εἰς ἡμᾶς καὶ ἡ προφητεία Παύλου ἢ λέγουσα· ἔρχεται καιρὸς, ὅτε τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς 241 ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται. Ταῦτα εἰς ἡμᾶς ἔφθασεν, ὧ ἀγαπητοί, καὶ ἰδοὺ θεωροῦμεν ὅτι οἱ λόγοι ἔργον γεγόνασι. Τίς γὰρ ἀνέχεται σήμερον τῶν θείων Γραφῶν; Τίς προσέχει σπουδαίως πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ; Τίς σοφός, καὶ φυλάξει ταῦτα; Τίς ἀποδείξει ὅτι οὐκ ἐσμὲν παραβάται νόμου; Πολλοὶ δυνατοί, πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, φησί, πολλοὶ εὐγενεῖς, πολλοὶ ἐπιστήμονες, γραμματεῖς καὶ νομικοὶ καὶ διδάσκαλοι, πλούσιοι καὶ πένητες, δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι, μονάζοντες καὶ παρθένοι καὶ μιγάδες καὶ πρεσβῦται καὶ νέοι. Τίς ἐκ πάντων τούτων δύναται ἀποδείξει ὅτι ἀρμόζει Χριστιανοῖς κιθαρίζειν, ἢ ὀρχεῖσθαι, ἢ βαλλίζειν, ἢ χοραυλεῖν, ἢ ἐπιφωνεῖν, ἢ μαντεύεσθαι, ἢ ποιεῖν τὰ λεγόμενα φυλακτήρια, ἢ φορᾶν αὐτά, ἢ ἐπερωτᾶν δαίμοσιν, ἢ μεθύσκεσθαι, ἢ ἀνέχεσθαι τῶν τὰ τοιαῦτα παράνομα ποιούντων ἔργα; Τίς ἀποδείξει, ὡς προεῖπον, ὅτι ταῦτα Χριστιανῶν εἰσι; Ποῖος Προφήτης, ποῖον Εὐαγγέλιον, ποῖα τῶν Ἀποστόλων βίβλος; Εἰ ὅλως ταῦτα Χριστιανοῖς ἀρμόζει ποιεῖν, πάντα μάταια καὶ πλάνη, καὶ νόμος, καὶ οἱ Προ 242 φῆται, καὶ οἱ Ἀπόστολοι, καὶ τὰ Εὐαγγέλια. Εἰ δὲ ταῦτα θεόλεκτα καὶ ἀληθινὰ καὶ θεόπνευστα εἰσίν, ὡσπερ καὶ εἰσίν, οὐχ ἀρμόζει Χριστιανοῖς οὐδὲν τῶν προειρημένων ποιεῖν. Ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ μέχρι δυσμῶν, καὶ ἀπὸ περάτων τῆς οἰκουμένης ἡ θεία Γραφή ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ἀναγινώσκεται, ὁ νόμος καὶ οἱ Προφῆται καὶ οἱ Ἀπόστολοι, ὁ Δεσπότης τῶν ὅλων, καὶ πάντες οἱ θεοφόροι Πατέρες, καὶ οὐδαμοῦ εὐρίσκεται ὅτι ἀρμόζει Χριστιανοῖς ταῦτα ποιεῖν. Ἀλλὰ καθὼς γέγραπται· ἕκαστος ἡμῶν τῇ ἰδίᾳ ὁδῷ ἐπλανήθη, καὶ παρέβη, καὶ ἐστὶ παραβάτης καὶ ψεύστης καὶ ἄθεος, καὶ διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου τὸν Θεὸν ἀτιμάζει. Καὶ μὴ σκληρὸν ὑμῖν φανῆ, ὅτι εἶπον ἄθεος. Οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος, ἀλλὰ τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου, οὕτω λέγοντος· πᾶς ὁ παραβαίνων, καὶ μὴ μένων ἐν τῇ

διδασκαλία τοῦ Θεοῦ, Θεὸν οὐκ ἔχει. Τίς τούτου ἀθλιώτερος καὶ βδελυκτότερος, τοῦ ἀτιμάζοντος τὸν Θεόν, τὸν διαταξάμενον καὶ λαλήσαντα διὰ νόμου καὶ Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων, καὶ τὸ οὐαὶ κομιζομένου, τὸ εἰρημένον ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ Προφήτου· οὐαὶ δι' οὓς τὸ ὄνομά μου βλασφημεῖται ἐν τοῖς ἔθνεσι. Μὴ, ἀδελφοί μου, παρα 243 καλῶ, μὴ οὕτως ἀναλώσωμεν τὰς ἡμέρας τῆς μετανοίας ἡμῶν, ἀλλὰ ἀκούσωμεν τοῦ προφήτου Δαυΐδ βοῶντος καὶ προτρεπομένου ἡμᾶς καὶ λέγοντος· δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ. Καὶ ἐπισπεύδων ἔλεγε· προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει. Προφθάσωμεν πρὸ τοῦ λυθῆναι τὴν πανήγυριν· προφθάσωμεν πρὶν αὐτὸς ἐμφανῶς ἦξει καὶ εὐρήσει ἡμᾶς ἀργοῦντας ἐν ἀμελείᾳ· πρὶν γενέσθαι τὴν κραυγὴν ἐκείνην· ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται. Τότε ἔτοιμοι χαίρουσι, τότε ἀγαλλιῶνται οἱ εὐσπλαγχνοὶ, καὶ οἱ ταπεινοὶ σκυθρωπάζουσι, καὶ οἱ ἄξιοι χαίρουσι χαρᾶ ἀνεκκλαλήτῳ. Ἀλλὰ προφθάσωμεν, ἀδελφοί, καὶ δράμωμεν ὡς καιρὸν ἔχομεν, πρὶν τεθῶσιν οἱ θρόνοι, πρὶν ἀφορίσῃ ἡμᾶς ἀπ' ἀλλήλων. Προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει, καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν αὐτῷ. Εἶπεν ἐν ψαλμοῖς, οὐχὶ ἐν γελοίοις· ἐν ψαλμοῖς, οὐχὶ ἐν ἄσμασι δαιμονικοῖς. Εἶπε· δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ καὶ κλαύσωμεν, οὐχὶ δὲ βαλλίσωμεν ἢ κιθαρίσωμεν, ἀλλὰ κλαύσωμεν ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις. 244 Ψαλμὸς δαιμόνων φυγαδευτήριον. Ψαλμὸς ὄπλον ἐν φόβοις νυκτερινοῖς. Ψαλμὸς ἀνάπαυσις κόπων ἡμερινῶν. Ψαλμὸς νηπίοις ἀσφάλεια. Ψαλμὸς πρεσβυτέρων παρηγορία, γυναικῶν κόσμος ἀρμοδιώτατος. Οὗτος τὰς ἐορτὰς φαιδρύνει, οὗτος τὴν κατὰ Θεὸν λύπην δημιουργεῖ· ψαλμὸς γὰρ καὶ ἐκ λιθίνης καρδίας δάκρυον ἐκκαλεῖται. Ψαλμὸς τὸ τῶν Ἀγγέλων ἔργον, τὸ οὐράνιον πολίτευμα, τὸ πνευματικὸν θυμίαμα. Οὗτος τὸν νοῦν φωτίζει, οὗτος εἰς οὐρανοὺς ἀνάγει, οὗτος ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους προσομιλεῖν τῷ Θεῷ. Τὴν ψυχὴν χαροποιεῖ, τὴν ἀργολογίαν παύει, τὸν γέλωτα ἐξορίζει, τὴν κρίσιν ὑπομιμνήσκει, ἐχθραίνοντας εἰρηνεύει. Ὅπου ψαλμὸς μετὰ κατανύξεως, ἐκεῖ καὶ ὁ Θεὸς μετὰ τῶν Ἀγγέλων· ὅπου δὲ τὰ τοῦ ἐναντίου ἄσματα, ἐκεῖ ὄργη τοῦ Θεοῦ, καὶ οὐαὶ, ἢ ἀντιμισθία τοῦ γέλωτος. Ὅπου αἱ ἱεραὶ βίβλοι καὶ ἀναγνώσματα, ἐκεῖ εὐφροσύνη δικαίων, καὶ σωτηρία ἀκροατῶν, καὶ τοῦ Διαβόλου ἐντροπή· ὅπου δὲ κιθάραι καὶ χοροὶ καὶ χειρῶν κρότοι, ἐκεῖ σκοτισμὸς ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν ἀπώλεια, καὶ τῶν Ἀγγέλων λύπη, καὶ τοῦ Διαβόλου ἐορτή. 245 Ὡς τῆς κακῆς ἐπινοίας τοῦ Διαβόλου! Πῶς ἕκαστον διὰ τέχνης ὑποσκελίζει, καὶ ἀπατᾶ, καὶ πείθει ποιεῖν τὰ κακὰ ὡς τὰ καλά! Σήμερον τῷ δοκεῖν ψάλλουσιν ὡς προσέταξεν ὁ Θεός, καὶ αὐριον μετὰ σπουδῆς χορεύουσιν ὡς ἐδίδαξεν ὁ Σατανᾶς. Σήμερον ἀποτάσσονται τῷ Σατανᾶ, καὶ αὐριον αὐτῷ ἀκολουθοῦσι. Σήμερον συντάσσονται τῷ Χριστῷ, καὶ αὐριον ἀποτάσσονται καὶ ἀρνοῦνται καὶ ἀτιμάζουσι. Σήμερον χριστιανοί, καὶ αὐριον ἔθνικοί. Σήμερον εὐσεβεῖς, καὶ αὐριον ἀσεβεῖς. Σήμερον πιστοὶ καὶ δούλοι Χριστοῦ, καὶ αὐριον ἀποστάται καὶ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ. Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου, μὴ πλανᾶσθε. Οὐδεὶς οἰκέτης δύναται δυοὶ κυρίοις δουλεύειν, καθὼς εἶπεν ὁ Δεσπότης Χριστός· ὅτι οὐδεὶς δύναται Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾶ, καὶ τῷ Διαβόλῳ συγχορεύειν. Κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθέντες, μὴ ἀτιμάσωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὡς Χριστοῦ στρατιῶται αὐτῷ ἀκολουθήσωμεν, αὐτῷ δουλεύσωμεν. Μὴ σήμερον ψάλλης μετὰ Ἀγγέλων, καὶ αὐριον χορεύσης μετὰ δαιμόνων. Μὴ σήμερον ἀναγνωσμάτων θείων ἀκούσης, ὡς ἀκροατῆς φιλόχριστος, καὶ αὐριον κιθάρα προσχῆς, ὡς παραβά 246 τῆς καὶ μισόχριστος. Μὴ σήμερον μετανοήσης ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις σου, καὶ αὐριον ὀρχήσῃ ἐπ' ἀπωλείᾳ σου. Μὴ σήμερον νηστεύσης καὶ ἐγκρατεύσῃ, καὶ αὐριον ἔλθῃς μεθύων καὶ περιφερόμενος ὧδε κάκει, καὶ καταγελώμενος ὑπὸ πάντων. Μὴ, ἀδελφοί μου, παρακαλῶ, μὴ οὕτως ἀναλώσωμεν τὸν καιρὸν τῆς μετανοίας, ὃν ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς εἰς μετάνοιαν καὶ σωτηρίαν. Μνημονεύσωμεν τοῦ Κυρίου λέγοντος μετὰ ἀπειλῆς· οὐαὶ οἱ γελῶντες νῦν·

πενθήσετε γὰρ μετὰ ταῦτα. Καὶ πάλιν λέγοντος· μακάριοι οἱ πενθοῦντες. Μηδεὶς πλανάτω ὑμᾶς, ἀδελφοί μου φιλόχριστοι. Οὐκ ἔστιν αὕτη τῶν Ἀποστόλων διδαχὴ τῶν λεγόντων· εἴ τις ὑμᾶς διδάσκει τοιαῦτα, ἃ ἡμεῖς οὐκ ἐδιδάξαμεν, ἀνάθεμα ἔστω! Οὐ γὰρ ἔστι ταῦτα Χριστιανῶν, ἀλλὰ τῶν ἀπίστων ἔθνῶν τῶν μὴ ὑπακουσάντων τῷ Εὐαγγελίῳ, καθὼς εἶπεν ὁ Δεσπότης· ὅτι πάντα ταῦτα τὰ ἔθνη ποιοῦσιν, οἷς οὐκ ἔστιν οὐδεμία ἐλπίς σωτηρίας. Οἴδατε, ἀδελφοί μου, ὅτι ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, Χριστὸν ἐνεδυσάμεθα. Πῶς οὖν τὸν Χριστὸν ἐκδυσάμενοι τῷ Ἀντιχρίστῳ δουλεύετε; Ἐντολὴν 247 ἔχομεν παρὰ τοῦ Ἀποστόλου, ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι, καὶ πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖν. Σὺ δὲ πρὸς ταῦτα οὐ βλέπεις, ἀλλὰ τὴν ἀκοὴν ἀποστρέφεις, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καμμύεις· ὕστερον δὲ πικρότερον χολῆς εὐρήσεις, καὶ ἠκονημένον μᾶλλον μαχαίρας διστόμου. Πάλιν λέγω· μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί φιλόχριστοι· οὐκ ἔστι ταῦτα Χριστιανῶν, ἀλλὰ τῶν ἔθνῶν, τῶν μὴ ἐχόντων Θεόν. Ἐννοηθῶμεν, ἀδελφοί, ὅτι ἄνθρωπος ματαιότητι ὡμοιώθη· αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὡς ἄνθος χόρτου, οὕτω παρελεύσονται· μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ, καὶ πάντα ἔπαυσαν. Τί μάτην τaráσση, ἄνθρωπε; Μία πυρετοῦ προσβολὴ παύσει σου τὰ πηδήματα καὶ τὰ σκιρτήματα. Μία ὥρα ἐχώρισέ σε τῶν συγχορευόντων. Μία νύξ, καὶ μαρανθήσονται σου αἱ σάρκες, καὶ οἱ πόδες σου οἱ εἰς κακίαν τρέχοντες παύσονται, καὶ αἱ χεῖρές σου παραλυθήσονται, καὶ οἱ ὀφθαλμοί σου τακῆσονται, καὶ ἡ γλῶσσα ἡσυχάσει ἀπροθέτως, καὶ ἡ ἄτακτός σου φωνὴ ἐκλείψει, καὶ ὁ στεναγμός σου πλεονάσει, καὶ τὰ ἀνωφελῆ σου δάκρυα προστρέχουσι, καὶ οἱ διαλογισμοί σου ἀπολοῦνται, καὶ οὐδεὶς ὁ βοηθῆσαι δυνάμενος, Θεὸς γὰρ ὁ πε 248 ριφερόμενος καὶ ἀτιμαζόμενος· καὶ πάντες ἀφέντες σε ἀπελεύσονται, καὶ οὐδεὶς παραστήσεται σοι, εἰ μὴ οἱ θεραπευθέντες ὑπὸ σοῦ ἀόρατοι δαίμονες· ὁ δὲ ἀποσταλεὶς ἀπότομος Ἄγγελος μακρόθεν ἐστὼς κατηφῆς ἐκδέχεται τοῦ Δεσπότη τοῦ νεῦμα, ἵνα ἀρπάξας σου τὴν ἀθλίαν ψυχὴν ἀπαγάγῃ εἰς τὸν ἠτοιμασμένον αὐτῇ τόπον, ἵνα θερίσῃ ἃ ἔσπειρεν· ὅπου γεωργεῖται καὶ εὐθηνεῖ καὶ περισσεύει κλαυθμός, θλίψις, στενοχωρία, καὶ βρυγμός ὀδόντων καὶ οὐαί. Τί μάτην τaráσση, ἄθλιε; Ἐκεῖ τακῆσονται ὀφθαλμοὶ μεθυόντων. Ἐκεῖ μαρανθήσονται σάρκες τῶν χορευόντων. Ἐκεῖ ὀδυνηθήσονται καὶ οἰμώξουσι οἱ μετὰ κιθάρας καὶ αὐλῶν τὸν οἶνον πίνοντες. Ἐκεῖ μετὰ μεγάλου πόνου κλαύσουσι, καὶ τοὺς ὀδόντας τρίσουσι, καὶ τὴν ὄψιν πλήξουσι, πόρνοι, μοιχοί, κλέπται, ἀνδροφόνοι, μάντιες, φαρμακοί, ἐπαοιδοί, πλαστογράφοι, ἄρρενοφθόροι, παιδοφθόροι, ἄρπαγες, αἰμοβόροι. Οὗτοι πάντες καὶ οἱ τούτων ὅμοιοι, ἀμετανόητα ἀμαρτάνοντες μέχρι τέλους καὶ τὴν πλατεῖαν καὶ εὐρύχωρον ὁδὸν βαδίζοντες, τὴν ἀπάγουσαν εἰς τὴν ἀπώλειαν, ἐπιτήδειον ἐκεῖ εὐρήσουσι πάντως καὶ 249 τὸ κατάλυμα· οὐδὲ γὰρ ἐνδέχεται, καὶ ὧδε μετὰ δαιμόνων χορεῦσαι, καὶ ἐκεῖ μετὰ Ἀγγέλων σκιρτῆσαι, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος· οὐαί οἱ γελῶντες νῦν, ὅτι ἐκεῖ πενήσετε καὶ κλαύσετε. Οὐκ ἔστι δυνατόν, ἀδελφοί, ποτὲ μὲν Χριστιανὸν εἶναι, ποτὲ δὲ ἔθνικὸν γενέσθαι. Οὐδαμοῦ οὖν, καθὼς προεῖρηται, ἐπετράπη Χριστιανοῖς ποιεῖν τοιοῦτον· ἐλθὼν γὰρ ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Σωτὴρ πάντα ἐκεῖνα κατήργησε, τουτέστι τὰ τοῦ Διαβόλου διδάγματα, ἅπερ κακῶς ἐμαθήτευσεν ὁ ἄνθρωπος παραβὰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ τοῦ πλάσαντος αὐτόν, καὶ τοῦ παραδείσου ἐξόριστος γενόμενος, καὶ μαθὼν πᾶν κακὸν ὀνομαζόμενον ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Ταῦτα τοίνυν πάντα, ὡς προεῖρηται, ἐλθὼν ὁ Κύριος ἔπαυσε καὶ ἐξώρισε, καὶ δι' ἑαυτοῦ, καὶ διὰ τῶν αὐτοῦ μαθητῶν, λέγων· πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς, καὶ διδάσκοντες τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· τουτέστι, λέγετε αὐτοῖς ὅτι μετανοεῖτε, ἡγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν· οὐχὶ μεθύσκεσθε, οὐχὶ χορεύετε, ἀλλὰ μετανοεῖτε, πενθεῖτε, γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε· αἰεὶ ἐστὲ 250 ἔτοιμοι, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἡγγικεν, ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἐπὶ θύραις. Γενώμεθα ἔτοιμοι καὶ ἄξιοι, ἵνα ἐλθὼν ὁ Κύριος ἡμῶν εὐρήσῃ ἡμᾶς ἐν τῇ μετανοίᾳ ἐτοιμῶν,

καὶ μηδένα ἡμῶν καταδικάσει, ἀλλὰ κληρονόμους τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἀναδείξει· ὅτι αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.